

STAR TREK

NOVÁ GENERACE®

VĚTŠÍ NEŽ
POUHÝ SOUČET
CHRISTOPHER L. BENNETT

BROKILON

STAR TREK: THE NEXT GENERATION
GREATER THAN THE SUM

™, ® and © 2008 by CBS Studios Inc.
All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2017 by Vít Pazlar

Cover © 2017 by Jakub Schejbal

except for 3D render by Mojo © 2002

Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-366-9 (pdf)

STAR TREK
NOVÁ GENERACE®

VĚTŠÍ NEŽ
POUHÝ SOUČET

CHRISTOPHER L. BENNETT

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti,

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik

do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Odpor

Q: Otázky a odpovědi

Před zneuctěním

Větší než pouhý součet

TITAN

Mezi dvěma světy, Černý král, Orionovi psi, Meč Damoklův

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce, #2 Únik, #3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

Drakûm

Historikova poznámka:

Události této knihy se odehrávají od září 2380, což je více než tři měsíce poté, co se vědecká loď *Einstein* vydala studovat zdánlivě mrtvou borgskou krychli. Následné asimilování její posádky předznamenalo útok olbřímích rozměrů a neméně početné ztráty. Šlo o útok, který otřásl celou Federací. (Román *Star Trek: Nová generace – Před zneuctěním*)

Děj tohoto románu končí z kraje ledna 2381.

PROLOG

U.S.S. Rhea

hvězdokupa NGC 6281

hvězdné datum 57717

„Už tam budem?“

Nadporučík Dawn Blairová po zaslechnutí této otázky jen obrátila oči v sloup. „Musíš se takhle ptát opravdu každé ráno, Trys?“

„Až tam doletíme, tak toho nechám,“ odpověděla T’Ryssa Čchen, zatímco si sčesávala nepoddajnou ofinu z očí, čímž na okamžik odhalila své elegantně zašpičatělé uši, které jinak bývaly ukryté pod jejími až po ramena sahajícími vlasy.

„Ty prostě doufáš, že mě budeš prudit tak dlouho, až tě nakonec nechám jít do výsadku,“ usoudila Blairová.

„A funguje to?“

„Hmm... ne.“

„Ale no tak, Dawn.“ zaskučela T’Ryssa. „Tam venku je hvězdokupa plná uhlíkových planet – a ty ode mne chceš, abych zůstávala jen tak sedět tady nahoře za nějakým starým a nudným panelem?“

„Možná by ti mohlo pomoci, *podporučíku*, kdyby ses občas rozpomenula, že ve službě bys mne měla oslovovat ‚nadporučíku‘.“

Obojí na T'Ryssině tváři se zkroutilo do tvaru, o kterém si Blairová ještě pořád myslela, že snad ani nemůže reálně existovat. Jistě, věděla, že její mladší společníci vychovávala lidská matka, zatímco vulkánský otec byl pro ni prakticky nezvěstný – ale i tak bylo zatraceně těžké zbavit se v její přítomnosti navyklých představ o Vulkáncích. Což byl možná další důvod, proč T'Ryssa vzdorovala tradičním představám tak úporně. „Dobře, pořád na to tak trochu zapomínám.“

„Tak trochu docela dost. Trys, proč pořád musíš být za každou cenu tak nekonvenční? Je ti šestadvacet, a pořád jsi jen ‚pod‘.“

„Vždyť já jím být *nemusím*,“ kontrovala T'Ryssa. „Jen jsem v tom zatraceně dobrá. Znáš to, jeden by měl využívat svoje silné stránky a tak.“

Pak najednou její výraz zvažněl, více, než u ní bývalo obvyklé. „Ale zato sezení za panelem někde v kamrlíku – to mi nejde vůbec. Takže tady máš další důvod, proč bys mě měla nechat jít tam dolů dělat nějakou tu vědu. Teda samozřejmě až tam budem,“ dodala rychle. „No tak, Daw... nadporučíku Dawn, pane, madam –“ A když spatřila temný výraz na tváři vědecké důstojnice, začala znova. „Jde mi o to, že tohle je přece loď třídy Luna, no ne? A to znamená, že tahle loď především vyniká rozmanitostí posádky, o její mezikulturní synergii a objevováním nových postupů. Což v podstatě znamená, že celá naše loď je plná nekonvenčních bytostí a že jsme na to i patřičně hrdí. A abychom dosáhli svého cíle, nemáme problém opustit i hluboce vyježděné koleje – ne snad?“ T'Ryssa pokrčila kolena a sepjala ruce v prosebném gestu. „Tak co ty na to, Dawn, ty, která nadporučíš mému

srdci? Prosíím,“ zamrkala T’Ryssa na podporu své ponížené supliky.

Dawn unikl povzdech – věděla, že T’Ryssa nedá pokoj, dokud nepovolí. „No tak dobrá. Dobrá! Na stanovišti zůstane Janyl a ty půjdeš na povrch s výsadkem – a já tě aspoň budu moct na chvíli pustit z hlavy.“

„Ó, díky, díky, díky! Tvá hlavinka je opravdu rozkošná, má nadporučice! A ty vlasy –“

„Přestaň tlačit na pilu,“ ucedila Blairová, pro kterou byly její vlasy často zdrojem rozpaků, protože se jednalo o naprosto nezvladatelnou masu skořicově hnědých kadeří. Dawn se je snažila mít ve službě obvykle smotané buď do drdolu, nebo do copu. Pravdou bylo, že Derek z řízení životního prostředí trval na tom, že i tak jde o tu nejúžasnější věc, jakou kdy viděl. Ani tak se ovšem Dawn nedokázala ubránit tomu, aby jí při sledování skopičin, které T’Ryssa vyváděla, škubaly koutky. Blairová byla prostě až příliš měkkosrdcatá, než aby ji dokázala postavit do latě – což bylo ostatně v delším horizontu nejspíš ke škodě i samotné T’Rysse. Ovšem, postavit ji do výsadku by její kariéře mohlo trochu pomoci. Poloviční Vulkánka na tom nebyla zrovna nejlépe, co se dodržování kázně a respektování řetězce velení v rámci Hvězdné flotily týkalo, zároveň se však jednalo o dobrou vědeckou pracovníci s citem pro porozumění chování cizích druhů, ať už byly inteligentní či nikoli. Takže pokud byly neobvyklé biosignály, jež přicházely z uhlíkových planet ve hvězdokupě NGC 6281, reálné, a pokud na tamních planetách byl přítomen komplexní život, mohla by být ve výsadku doopravdy užitečná.

„Tak jako tak,“ pokračovala Blairová, „napřed se tam vůbec musíme dostat.“

„Mám už toho plné zuby,“ povzdechla T’Ryssa sklesle. „Vždycky je to stejné: vletíme do oblasti pozměněného subprostoru, což nás vyhodí z warpu, načež strávíme pět

hodin recalibrací motorů, jen aby se po čtyřech hodinách letu struktura subprostoru opět změnila, což nás opět vyhodí z warpu. Přísahám, že z toho už na mě normálně leze kinetóza. Už se nám podařilo alespoň částečně rozkrýt nějaký vzorec, podle kterého dochází k těm deformacím?“

Blairová zavrtěla hlavou. „Víme jen to, že existuje jistá spojitost mezi nimi a emisemi energie přicházejícími z uhlíkových planet. A že emise pocházejí podle všeho z míst pod povrchem, a to nikoli v okolí biosignálů.“

„A co zdejší kosmozoa?“

„Nejsme schopni potvrdit, že by s ní naměřené energetické hodnoty nějak souvisely. Může se klidně jednat o interferenci způsobenou subprostorovými distorzemi.“

T'Ryssa si povzdechla a Blairová její zklamání sdílela. *Titan*, sesterské plavidlo jejich vlastní lodi, potvrdil už před půl rokem, že vesmírné formy života mívají sklony k obývací formaci, ve kterých se rodí hvězdy. Otevřené hvězdokupy, jejichž průzkumem se *Rhea* nyní zabývala, se nacházely v prostoru mezi rameny Orionu a Štělce. To znamenalo, že byly relativně vzdálené od všech hvězdotvorných oblastí, které následně určovaly ramena Galaxie, přitom se pořád jednalo o poměrně mladé hvězdy (to se ostatně týkalo všech otevřených hvězdokup, protože u jejich součástí docházelo k postupnému rozptylu působením gravitačních sil ostatních hvězd a mlhovin). Samotná NGC 6281 byla tvořena shlukem zhruba stovky hvězd natěsnaných v prostoru o průměru necelých patnácti světelných let. Hvězdokupa byla méně než čtvrt miliardy let stará a pořád se v ní nacházely zbytky zárodečné mlhoviny, ze které kdysi vznikla, takže výskyt vesmírných organismů nepředstavoval v tomto prostředí zase takové překvapení. Ale kosmozoa detekovaná v této oblasti byla zrovna tak neobvyklá, jako byl sám prostor, jež obývala. Biosignatury, a celkově i údaje o jejich

energetické struktury, byly naprosto nepředvídatelné, a stejně tak byla naprosto nepředvídatelná jejich tendence se na senzorech objevovat – a zase z nich mizet. A dostat se k některé z nich na krátkou vzdálenost by vyžadovalo ne nepodstatný čas – tedy alespoň dokud se Blairové a šéfinženýru Lorlinnovi nepodaří vymyslet způsob, jak upravit warpové motory tak, aby se dokázaly vyrovnat s nevysvětlitelnými změnami subprostorové geometrie, ke kterým zde docházelo. A pokud by se jim to nemělo povést, byl kapitán Bazel rozhodnutý, že po průzkumu nejbližšího člena hvězdokupy, tj. systému NGC-6281-34, se prostě přesune k jiné otevřené hvězdokupě, jen co se *Rhea* bude schopna doplazít někam do normálního vesmíru.

Takže teď všechno záleželo na tom, co najdou na planetách systému 34 a jestli to něco bude dostatečně vzrušující a/nebo tajemné, aby se dal obhájit průzkum dalších systémů hvězdokupy. Ale cesta tam potrvá nejméně ještě celý den, přičemž za normálních okolností by trvala jen několik hodin.

Dawn Blairová se tak přistihla, že s postojem své přítelkyně musí vlastně souhlasit. *Už tam budem?*

*

T'Ryssa Čchen nenáviděla přesuny transportérem. Ne, že by snad trpěla fobií nebo něčím podobným – jen byla lechtivá a přenos transportním paprskem pro ni představoval ekvivalent toho, že ji někdo lechtá – zevnitř. Každý jí sice tvrdil, že si to jen namlouvá, že s přenosem přece nejsou spojené žádné senzoričké vjemy, snad až na trochu toho mravenčení a ztuhlosti, ale ona sama nejlépe věděla, co cítí. Možná to byl vedlejší projev jejího hybridního nervového systému a dost možná tyto pocity pronásledovaly všechny lidsko-vulkánské míšence – jenže ostatní byli až

příliš disciplinovaní, než aby byli ochotni něco podobného připustit. Anebo se jen bohové transportéru rozhodli, že si z ní budou dělat legraci. Takže jakmile se opět zhmotnila, snažila se ten pocit instinktivně setřást nekontrolovatelným pohybem, téměř jako by se snažila ze sebe shodit pavouky – ale těžký výsadek skafandr jí v pohybech bránil.

Tedy ne, že by jí jakkoli vadilo, že musí v takovémto prostředí používat skafandr. NGC 6281-34 III, ostatně jako většina planet, které v této hvězdokupě zaměřily dálkové senzory, byla uhlíková planeta: svět, jehož nerostnému složení zcela dominoval uhlík. V protoplanetárních discích výrazně bohatých na uhlík docházelo k tomu, že grafit, karbidy a ostatní sloučeniny uhlíku měly tendenci zaujmout místo křemičitanů, které jinak tvořily hlavní část objemu „normálních“ terestrických planet, takže docházelo k utváření těles, jež sice měla malé jádro ze železa a dalších těžkých prvků s tenkou křemičitanovou vrstvou, ale jejich plášť a kůra byly tvořeny sloučeninami uhlíku, karbidy, grafitem, nebo dokonce diamanty. V důsledku toho byla chemie povrchu těchto planet chudá na kyslík, s dehtovitými moři uhlovodíků a atmosférami, jejichž hlavními součástmi byly dusík, metan, případně plynné uhlovodíky se stopami oxidu uhelnatého a dalších plynů.

Vypadá to tu stejně přitažlivě jako v popisech, pomyslela si Trys, zatímco se rozhlížela průzorem přilby. Kamenné podloží, na kterém výsadek stál, bylo tmavé a drobné, přesně jako na povrchu asteroidu z uhlíkatých chondritů. Malé prohlubně na povrchu vyplňovala jezírka dehtu, černá proti šedohnědé. Modrozelená obloha byla zamlžená a umazaná od oblak grafitového prachu.

První důstojník Sekmal a zbytek výsadku se s vytasenými trikordéry pustili do práce. T'Ryssa zaujala pózu

objevitele chystajícího se zapíchnout pomyslnou vlnku a zadeklamovala: „Křtím tento svět jménem Tužkánia!“

Sekmal se na ni nechápavě zadíval, přičemž zvedl jedno obočí způsobem, který snad Vulkánci museli někde potají trénovat. „Vysvětlete.“

„Tužka. Však víte. Psací nástroj? Vyráběný z grafitu? To je ostatně důvod, proč se grafitu říká grafit. Protože s ním lidé psali a kreslili grafy, grafiku a vůbec.“ Leč Sekmal na ni bez přestání vytrvale zíral, dokud si hlasitě nepovzdechla: „No tak teda nic,“ a vytáhla trikordér. *Vulkánci*. Neustále zdůrazňující svou absenci emocí, všichni Vulkánci na palubě *Rhey* byli vzácně jednotní v prezíravém přístupu k Trys, snad jako kdyby ji biologie nějak zavazovala k přijetí jejich kulturních norem. Ale v tom pro změnu nespatořovala žádnou logiku ona.

„Mně to přišlo docela vtipné,“ ozval se Paul Janiss, který se na ni snažil usmát skrz přilbu svého skafandru. Trys ho odměnila bledým náznakem úsměvu, protože dobře věděla, že než o cokoli jiného mu jde jen o to, aby se s ním vyspala. Už zase. Ne, že by jí to bylo úplně proti mysli, tedy přinejmenším na čistě fyzické úrovni, ale přece jenom dávala přednost tomu, když její muži byli poněkud upřímnější – a to se týkalo i chvály a lichotek na její adresu.

„Tak jako tak,“ pokračoval Paul, „nezdá se, že by nás na tomhle přerostlém kusu uhlí čekalo něco extra zábavného. Nevím, jestli jsem kdy viděl bezútešnější díru.“

„Nesudte předčasně,“ poznamenal Thyyshev zh'Skenat, andoriánský geolog. „Jak Galaxie stárne a supernovy do ní vracejí čím dál více uhlíku, dá se očekávat, že podíl uhlíkových planet vůči ostatním typům neustále poroste. Je klidně možné, že za nějakou tu miliardu let budou prakticky všechny nové planety v podstatě uhlíkové.“

„Díky, Thyysheve. Právě jste mi dal další důvod, proč můžu být vlastně rád, že nejsem nesmrtelný.“

„A jak to víš?“ zeptala se Trys.

„Co přesně?“

„Že nejsi nesmrtelný? Chci říct, existuje jen jeden způsob, jak to zjistit, no ne?“

Paul se na okamžik zarazil. „Ha! To se povedlo.“

„Na straně druhé,“ pokračovala Trys, jako by vůbec nic nepronesl, „vlastně neexistuje žádný způsob, jak prokázat, že někdo doopravdy je nesmrtelný. Protože se dá říci, že jen ještě nezemřel. Je to vlastně takový nicneříkající pojem. Možná by to pro ně chtělo lepší označení. Třeba něco jako ‚dočasně nepostižený smrtelností‘.“

Thyyshevovi se zakroutila tykadla pod speciálně upravenou přilbou. „Neměla byste se spíš zabývat svými povinnostmi?“

„Je známo, že už k tomu došlo.“ Zkontrolovala tri-kordér a poněkud se vzdálila od zbytku skupiny. „Pořád ovšem nechápu, jak by tady mohl být nějaký život. Tenhle systém má jen pár set miliónů let. Kdyby tuhle planetu netvořil grafit a různé karbidy, tak by nejspíš byla ještě pořád v tekutém stavu.“

„O spoustě planet mladých hvězd je známo, že jsou obydlené,“ podotkl Sekmal. „Obecně za to ovšem může spíše kolonizace a teraformace. Je tedy možné, že se nám podaří objevit známky přítomnosti inteligence i zde.“

„Já tu tedy žádný život nikde nedetekuji, ať už inteligentní, nebo zcela pitomý,“ odpověděla mu Trys. „A taky žádné rostliny, dokonce ani mikroorganismy. Tohle všechno mi říká, že tu máme zbrusu novou a sterilní planetu, jak by ji stvořil replikátor.“

A přesně ten okamžik si její tri-kordér vybral jako nejvhodnější, aby se rozpípal. „Hm... tedy až na tyhlety. Právě přicházejí nové údaje zpoza hřebenu,“ mávla kamsi. „Ale nemám páru, odkud se vzaly, protože jsou najednou hluboko v dosahu tri-kordéru.“

Přístroj znovu zapípal a tentokrát udával náhlou přítomnost silného signálu rovnou za ní. T' Ryssa se obrátila...

A vyjekla. Zdejší forma života se nacházela prakticky přímo před ní. Šlo o stvoření podivně amorfní, bledě šedivé a vágně dvounohé – ale bez viditelných nohou. Jeho spodní polovina měla téměř kuželovitý tvar, skoro jako by na sobě mělo sukni či róbu rozšiřující se směrem dolů. Horní polovina těla nesla výčnělky zhruba v místech, kde by normální humanoid měl ruce, ale zde šlo o pouhé ohebné tyčky, na něž byly připevněné membrány, které je spojovaly s tím, co by u humanoida byl trup. Hlava stvoření, tedy pokud by se jí tak dalo říkat, byla velká a prostá jakýchkoli rysů. Ale stvoření muselo být obdařeno jakýmsi typem smyslového vnímání, neboť odpovědělo na Trysinu překvapenou reakci podobným zpětným pohybem, jakkoli byl tento pohyb pomalejší a poněkud vznešenější.

„Eh, komandére?“ ozval se Paul. Trys se rozhlédla okolo a viděla, že podobná stvoření se objevila poblíž všech členů výsadku.

„Žádné prudké pohyby,“ zavelel Sekmal. Obrátil se ke stvoření před ním a zvedl ruku k vulkánskému pozdravu, nakolik mu to rukavice skafandru umožňovala. „Mír a dlouhý život. Jsem komandér Sekmal z lodi Hvězdné flotily *U.S.S. Rhea* a zastupuji Spojenou federaci planet.“ Bytost pozvedla ruku – či křídlo – v podobném gestu, ale nevydala žádný zvuk. „Jsme zde na mírové průzkumné misi,“ pokračoval Sekmal. „Rozumíte mi?“

Ale stvoření mu žádnou verbální odpověď neposkytla – což s ohledem na fakt, že neměla ústa, nebylo příliš překvapující. Místo toho jen tak pokračovala ve volném napodobování činností výsadku.

„No bezva,“ zamumlala si Trys sama pro sebe. „Tužkánia, jinak taky Pantomimosvět.“

„Poručíku, omezte své projevy na konstruktivní komentáře,“ zareagoval na ni Sekmal.

Vrhla na něj nevraživý pohled. „Ne, že by se toho o nich dalo říci mnoho jiného, komandéře. Údaje z těchto... pantomimů jsou totálně prapodivné. Například jejich molekulární struktura – v žádném případě to není nic, co by připomínalo živou tkáň. Dokonce si ani nejsem jistá, má-li vůbec něco společného s biologií jako takovou. Ano, jejich složení je na bázi uhlíku, ale nekoresponduje s chemickým složením této planety.“ Popošla ke stvoření, které ji následovalo, a zadívala se pozorně na jeho zcela chybějící tvář. „A taky tu nemám žádné údaje o metabolismu. Jejich teplota odpovídá teplotě okolí. A údaje o vnitřní energii... no, musím říct, že něco takového jsem ještě nikdy neviděla.“

„Ale já ano,“ konstatoval Sekmal. „Velmi se podobají emanacím kvantové energie, které přicházejí z vnitřku této planety. Dokonce se v jejich kvantovém poli objevují slabé fluktuace synchronizované s tím, jak se ty entity objevují a co dělají.“

„Hmm,“ zamyslela se Trys. „Tak ony možná jsou spojené s – *fiha!*“ Zrovna se obrátila ke „svému“ Pantomimovi, když ke svému překvapení uviděla, že hlava stvoření náhle nese náznak tváře. Opravdu jen náznak, nic víc, spíše náznakovou sadu rysů, jež napodobovaly oči, nosní dírky a ústa. Vše bylo ovšem statické a nepohyblivé. „Vidíte taky to, co já?“

Ostatní členové výsadku potvrdili, že i „jejich“ stvoření zničehonic napodobila tváře. Trys se obrátila k tomu svému, jen aby zahlédla, že jeho oči jsou nyní širší, snad ve snaze napodobit její vlastní překvapení. Snažila se na něj udělat pár grimas, zakřenila se, mrkla a vyplázla na něj jazyk. A zatímco ho pozorovala, jeho rysy se skutečně začaly jemně přeměňovat. Ale ne pomocí pohybu svalů, spíš to vypadalo, jako by se jeden výraz rozpustil

a přetavil v druhý – nebo se snad jednalo o sérii drobných změn celkového vzezření, které nebyla schopna sledovat svýma očima. Celé jí to velice připomínalo masky herců z japonského divadla Nó, které dokázaly díky promyšlenému způsobu, jakým byly vyřezány, měnit výraz jako jejich nositelé – herci postupně měnili úhel, pod kterým na jejich hlavy dopadalo světlo. „Nó... a máme jméno,“ prohlásila.

„Ale co jsou tedy zač?“ zeptal se Paul a v jeho hlase nebylo ani stopy po ironii, čímž nevědomky posílal k ledu jakoukoli šanci, že ji kdy uvidí opět nahou.

Přesto jeho otázka byla zcela na místě. „Co jsi zač?“ zašeptala Trys ke svému Nó. Ten se naklonil dopředu, jako by se jí ptal na tu samou otázku.

„*Rhea* volá výsadek!“ Naléhavý tón hlasu kapitána Bazela ji rázně probral ze snění.

„Sekmal, slyším.“

„Připravte se na nouzový transport!“ nařizoval Bazel. „Z warpu právě vyskočila loď. A podle senzorů je to *Einstein*.“

Každý na povrchu ztuhl. To jméno si už stačilo od června vybudovat krutě zlověstné renomé.

„Ale *Einstein* byl přece zničen,“ vydechl Paul.

„Věřilo se, že byl zničen,“ opravil ho Bazel. „Ale ta víra byla neoprávněná. Je nejen funkční... dokonce se i zvětšil.“

Kapitán Bazel zíral skrze skla ochranných brýlí na výjev na hlavní obrazovce – ne snad, že by ho výjev přehnaně vylekal, skrze skla brýlí zíral čistě z toho důvodu, že mu coby Saurianovi ani nic jiného nezbyvalo. Jistě, pohled na cosi, co bylo kdysi hvězdnou lodí jménem *Einstein* a jejíž kontury byly nyní ukryté pod změtí nepřiliš dobře pasujících hranatých součástí propojených sítí různých rour a kabelů v tradiční borgské černo-zelené barvě, mu

skutečně způsobil zrychlení chodu dvou jeho srdečních uzlin. Ovšem Bazel měl za sebou sedmdesát let služby v Hvězdné flotile, a tak neměl ve zvyku ztrácet nervy.

„Kapitáne, rozvedte to, prosím,“ požádal ho Sekmal.
„Řekl jste, že se zvětšil?“

„Přesně tak. Vypadá to, že asimiloval další lodě a některé jejich části pak připojil k sobě. Budeme se snažit o únikové manévry, alespoň na tak dlouho, abychom mohli vypnout štíty a dostat vás na palubu, ale neznáme jejich možnosti. Zůstaňte na příjmu.“ Edoanský pilot Nuax se snažil, seč mu jeho tři ruce stačily, aby udržel planetu mezi *Rheou* a borgským plavidlem, a zůstal zároveň v dosahu transportéru pro přenos výsadku na palubu.

Nakonec se obrátil ke stanovišti taktického důstojníka, které obsluhovala Caithlin Tomeiová. „Provedte extrapolaci na základě posledního známého kurzu borgské lodi a naprogramujte plný rozptyl torpéd pro průchod atmosférou planety tak, aby je Borgové do posledního okamžiku nemohli detekovat.“ Tomeiová jen přikývla a vykonala rozkaz.

„Mimo,“ ohlásila o minutu později. „Vůbec žádné známky zásahů.“

„Pane!“ zvolal Nuax. Ale Bazel už sám širokoúhlým viděním zaznamenal dění na hlavní obrazovce: někdejší *Einstein* se vynořil zpoza planety na jiné a mnohem těsnější trajektorii, na kurzu, který jej vedl přímo na *Rheu*. Na sklopení štítů tak nezbyval vůbec čas.

A jak se ukázalo, celá úvaha o štítech byla tak jako tak bezpředmětná – na můstku se zhmotnilo v charakteristickém zeleném mihotání pět Borgů. Tito Borgové vypadali jinak než běžné typy, jejich bionické součásti byly daleko uhlazenější a kompaktnější, než bývalo běžné, a také pohyby byly rychlejší a mnohem agresivnější. Bazel jen tak tak dokázal ze svého křesla vyskočit, aby

se na poslední chvíli vyhnul paži opatřené břitem, která se proti němu rozmáchla. Maně si vybavil, že hlášení o obří borgské lodi, jež asimilovala *Einstein*, se zmiňovala o nových a progresivnějších způsobech asimilace. A také mu blesko hlavou, že dosavadní zkušenosti asi nebudou úplně nejpoužitelnější, pokud se těchto Borgů týče.

Bylo tomu tak. Příslušníci ostrahy na nic nečekali a zahájili palbu z fázérů – a jak se ukázalo, borgská strategie již stačila doznat jistých změn. Při předchozích střetnutích bylo možné fázery zastřelit jednoho až dva Borgy, dříve než se zbytek dokázal přizpůsobit a jejich osobní štíty začaly fungovat. Ale štíty těchto Borgů naskočily ihned, jakmile vzduchem prolétly první paprsky z fázérů. *Tihle nejenže reagují, tihle dokonce předvídají.*

„Všeobecný nouzový signál!“ vykřikl Bazel. „Uvědomte Flotilu!“ Zatímco členové ostrahy horečně remodulovali fázery ve snaze najít nějakou frekvenci, která by snad dokázala prorazit borgské štíty, vyrazil Bazel do protiofenzívy a holýma rukama napadl nejbližšího Borga. Tento zvrát Borgové evidentně nečekali, a tak se Bazelovi podařilo díky síle zlomit Borgovi vaz. Zatímco se bezvládné tělo hroutilo k podlaze, stačil si Bazel všimnout, že mrtvý Borg nepatřil k žádnému jemu známému druhu – což ovšem na druhou stranu znamenalo, že *Einstein* za poslední měsíce opravdu asimiloval nějakou novou krev. A i když věděl, že na podstatě celé věci to nic nemění, pocítoval jistou úlevu, že neměl na svědomí nějakého svého nešťastného kolegu z Flotily.

Ale Bazelovi nezbývalo mnoho času na to, aby se zabíral úvahami. Další Borg se na něj řítíl zprava a druhý zezadu – naštěstí nevzali v potaz Bazelovo opravdu široké vidění. Kapitán se přikrčil a v otočce podrazil „pravému“ Borgovi kopem nohy tak, aby s sebou vzal i toho druhého. Jak se oba káceli k zemi, zachytil Bazel

obě hlavy do podpaží a zarazil je vší silou do podlahy, což zpečetilo jejich osud.

Ale ostatní černo-zelená monstra nepřestávala útočit – a z komunikátorů se linul nepřilíš povzbudivý proud hlášení, že borgské výsadky napadly i strojovnu, řízení prostředí a další klíčová místa na lodi. Bazel zaznamenal, jak Borgové se svým novým agresivním přístupem přemohli a místo asimilace rovnou zabili Nuaxe a T'Halu. O chvíli později světla na můstku zablikala a pohasla. *Vidí Borgové potmě?* napadlo ho, zatímco vypínal filtry brýlí, které umožňovaly, aby se svýma na tmou adaptovanými očima fungoval i v normálním světelném prostředí hvězdné lodi. Rozhlédl se kolem sebe, jen aby uviděl, jak se zbytek osádky můstku propadá do temnoty, sražený k zemi. Došlo mu, že teď je to jen na něm.

Vyrazil k taktickému stanovišti, kde Tomeiová stále odolávala útoku jednoho z Borgů. Odtrhl ho od ní a odhodil stranou – jen aby vzápětí zahlédl stopy po asimilačních trubicích na jejím krku. Zavřel vnitřní oční víčka, aby odstínil i zbytek světla, kterému většina jiných humanoidů říkala „viditelné“, a mohl se tak soustředit na infračervenou část spektra. Caitlinino tělo již ztrácelo tělesnou teplotu, chlad se šířil z jejího krku, jak nanosondy postupovaly krevním řečištěm a zároveň se replikovaly. *Ale proč ji chtějí asimilovat, a ne zabít?* podivil se. Usoudil, že nejspíš chtějí získat její taktické znalosti. Tak jako tak neměl moc času – bude to muset skoncovat rychle, pokud má zachránit jak ji, tak ostatní.

Otočil se k panelu a zahájil přípravu na vypuštění anizinu do atmosféry lodi. Zdaleka si nebyl jistý, jestli plyn na Borgy vůbec zabere, ale za pokus to stálo, a kromě toho, jeho samotného neměl díky přírodním filtrům v dýchacích cestách plyn jak ohrozit – takže přinejhorším zůstane při vědomí i on a bude mít možnost zkusit něco jiného.

Ovšem pokud plyn selže, jediné, co mu ještě zůstane, bude autodestrukce lodi. Maximálně se bude moci pokusit vzít *Einstein* s sebou.

A pak panel před ním zasáhl paprsek z fázeru. Panel mu vybuchl přímo do obličeje a jeho termální vidění tak bylo ochromeno. Snažil se ignorovat ostrou bolest a přepnul vidění zpátky do viditelného spektra, jen aby zaznamenal, jak se k němu blíží fázerem vybavený Borg se dvěma dalšími po boku.

Ohnal se po něm, ale zranění jej zpomalovala. Chytili ho – a pak už jen ucítil, jak se mu do krku zapichují studené jehly. Jeho poslední svobodná myšlenka byla spíš modlitba za výsadek, aby alespoň tým na povrchu nějak přežil... jak útok, tak toxické prostředí dole na planetě, alespoň na tak dlouho, než je někdo stačí zachránit.

*

T'Ryssa Čchen se o odkaz svých vulkánských předků nikdy moc nestarala – měla za to, že potlačení emocí zároveň znamená, že život přichází o zábavnější stránky. Ale pak slyšela z komunikátoru výkřiky posádky *Rhey*. A vzápětí se skupina Borgů zhmotnila kolem výsadku a bytostí Nó. T'Ryssa jen zahlédla, jak Thyyshev a Paul tasili fázeru, jen aby byli okamžitě přemoženi. A poprvé v životě si toužebně přála, aby ovládala umění potlačit emoce.

Sekmal nařídil organizovaný ústup, zatímco on sám nepřestával střílet na Borgy vybavené štíty. „*Dělej!*“ vyštěkl až s nevulkánskou intenzitou k T'Rysse, aby ji probral z paralýzy. Ale pro něj samotného bylo už příliš pozdě – jeden z Borgů jej dostihl a nabodl na čepel vysunutou z polomechanické paže. „*Běž!*“ nařídil jí z posledního dechu.

Vyrazila s očima plnými slz jak pro své dva přátele,

tak pro důstojníka, kterého nemohla vystát... na chvíli se zastavila a obrátila se k nejbližšímu Nó. „Pokud mi rozumíš, uteč, prosím,“ snažila se ho přesvědčit – ale věděla, že tato snaha je marná. Stvoření jen napodobilo smutek a hrůzu, které se jí zračily ve tváři, jako pouhá maska skrývající neznámý vnitřek. Trys pokračovala v běhu, když se ohlédla, jen aby uviděla, jak se k ní voják blíží. Tvář Nó se začala měnit, přesouvat na druhou stranu – nejspíš aby se připodobnila Borgovi. „*Ne!*“ vykřikla, když ten vrazil asimilační trubice do stvoření...

A pak je vytáhl a zkusil je do něj vrazit znovu. A znovu. Nó si to snažení zvědavě prohlížel, dokonce ohnul jedno křídlo a rovněž do Borga štouchl, aby ho napodobil, ale jinak nejevil žádné známky změn. Trys se při pohledu na celý výjev udiveně zastavila.

Takže se k ní měl možnost přiblížit jiný Borg a překvapit ji zezadu. Cítila, jak trubice probily její skafandr a kůži rychleji, než se stačila dotknout svého fázeru. *Proč já?* podivila se. Ostatní přece zabili, proč by zrovna ona měla být asimilována?

Protože jsi včas nebojovala. Protože jsi napřed ztuhla – a pak utekla. Utekla jako vždycky.

*

Ucítila, jak se jí v cévách začíná rozlévat chlad a její vědomí kamsi mizí – a zatoužila po místě, kam by mohla utéct. Po místě, kde by byla v bezpečí...

Když se jí vědomí začalo vracet, T'Rysse se to, co si uvědomovala, vůbec nelíbilo. Hlava se jí točila a polovina těla svédila hůř, než kdyby procházela transportérem – zatímco ta druhá ji prostě bolela. Postupně jí začalo docházet, že leží na něčem, co se podobá vlhké trávě. Vyčerpaně otevřela oči. Ostré denní světlo ji přinutilo zamrkat. Pak

jí výhled na zdroj světla zastínila temná silueta, která se přesunula před ni. „Díky, já...“

Její oči se konečně zaostřily – jen aby uviděly draka, jak na ni shlíží shůry.

Vyjekla a vyskočila na nohy. Teď byla pro změnu rada na tom velkém, purpurově zabarveném stvoření, aby ze sebe vydalo pronikavý a postupně se zvyšující jekot. Protože nechtěla draka dráždit ještě víc, poodběhla od pobřežní linie jezera – věděla, že beznohé stvoření se na souši pohybuje jen s obtížemi. A pokud se rozhodne použít k jejímu pronásledování křídla, bude se Trys muset schovat v nedalekém háji a...

„No tak počkat. Co ke všem čertům dělám na Marvelu?“ Podívala se na sebe. „A proč jsem úplně nahá?“ Místo odpovědi drak jen znovu otevřel zubatý zobák a zakrákoral.

Pamatovala si *Rheu*, uhlíkovou planetu, i útok Borgů. Pamatovala si, jak jí trubice propíchny rameno. A když se na něj podívala, pořád neslo stopy po dvou rankách se zbytky zelené krve okolo. *Takže ono se to doopravdy stalo! Nebo ne?* „Jak bych mohla být právě tady?“ zeptala se nahlas. „Počkat,“ pokračovala ve svém proslovu k drakovi – ten se zjevně přestal cítit v ohrožení, protože složil křídla, která vypadala spíše jako křídla netopýra, a jen tak si plaval kousek od břehu jezera, zatímco ji nepřestával s kamenným výrazem sledovat. V časech, kdy byla její matka přidělena na výzkumnou stanici Hvězdné flotily na této planetě, v časech jejího dětství, častokrát chodila ven si „popovídat“ s relativně neškodnými jezerními draky žijícími poblíž kolonie. S těmi, kteří se naučili, že se humanoidů nemusí bát, minimálně dokud sami nezačnou představovat hrozbu. Tehdy si říkala, že jejich nevládné chování slouží jen jako maska pro inteligenci mnohem větší, než vědci tvrdili, že mají. Maska vesmírné

moudrosti, již má na dosah – jen pokud bude schopna položit správnou otázku správným způsobem. Vždy měla v jejich přítomnosti podivný pocit bezpečí, a to možná i z důvodu, že draci vždycky měli čas naslouchat úvahám a stížnostem desetileté terransko-vulkánské dívky. Na rozdíl od nadporučíka Antigony Čchen.

„No tak počkat,“ zopakovala. „Unimatrice nula. Vždyť jsem o tom četla. Existuje mutace, kterou oplývají někteří asimilovaní jedinci. Ti si pak dokážou vytvořit virtuální svět ve svých snech, zatímco jejich tělo regeneruje.“ Drak zavrtěl hranatou hlavou, skoro jako by chtěl naznačit svůj skeptický názor. „Ale ne, máš pravdu,“ přitakala mu. „Vždyť to královna nechala zlikvidovat. Nebo to byla Janewayová? Já už nevím – a ono je to nakonec jedno.“

Taky by to mohla být moje vlastní verze Unimatrice nula. Můj malý regenerační snový svět mezi směnami plnými zabíjení a asimilování?“ Opět se podívala na zranění na svých ramenou. „Tak proč to pořád tak bolí?“ Pokusila se to potlačit prostě silou své vůle, ale neúspěšně. Snažila se představit si, že má na sobě zeleno-hnědý kožený oděv lesních elfů, s lukem a toulcem na zádech, úplně stejný jako z jejích dětských představ, když se těmito lesy toulala coby malá. Ale její mrštné tělo zůstávalo nadále nahé.

„Takže jsou tu dvě možnosti,“ povzdechla si k drakovi. „Buď mám mnohem horší představivost, než jsem si myslela – nebo jsem opravdu na Marvelu. Ale jak by tohle bylo vůbec možné? Vždyť je to, já nevím, sto sektorů nebo kolik! Nemluvte o akutní borgitidě v konečném stádiu.“

Drak ze sebe vydal další skřek, zaklonil pichlavý krk a zavrtěl lodkovitým tělem, aby se obrátil. Pomáhal si přitom křídly, jako by to byla pádla. Náhle s nimi silně zamával a vznesl se z hladiny. „Obecenstvo odchází bez potlesku,“ okomentovala Trys drakův úprk a povzdechla si.

Ale pak i ona zaslechla blížící se zvuk motorů malého

vznášedla a téměř současně s tím i materializaci skupinky lidí, jen malý kousek za velikými sekvojovitými stromy. Při vědomí, že je úplně nahá, se Trys pokusila zakrýt... ale pak si to rozmyslela. *No tak jo, buď se mi tohle všechno jenom zdá, nebo se fakt stalo něco opravdu velikého – a já jsem jediná, kdo jim o tom může povědět. Tak jako tak, měla bych to udělat stylově.*

A tak vyrazila kupředu zcela nonšalantně, rozpaky evidentně netrpící, k bezpečnostnímu oddílu Hvězdné flotily, který mezitím vyrazil z lesa. „Nazdar,“ zavolala na ně. „Neviděli jste tu někde mého kluka? Je to takový blízko-východní typ – taky exhibicionista. Určitě si ho nemůžete splést...“

1

U.S.S. Enterprise
hvězdné datum 57725

Jean-Luc Picard se probudil osamocený.

Což pro něj bylo mnoho desetiletí naprosto běžnou praxí. Ale to bylo v jiném životě. Protože jeho nový život, jak teď sám sobě musel připomínat, právě začínal. Ale už v tuto chvíli vše, co tomuto životu předcházelo, působilo jako ze života úplně jiného člověka. Ostatně, nebylo by to poprvé, pomyslel si sarkasticky.

V současnosti, tedy v tomto životě, se obvykle probouzel s Beverly po boku. I přes její ordinační hodiny to byl většinou právě on, kdo vstal jako první. Nicméně právě teď tu nebyla. A určitě ne kvůli nějakému naléhavému případu na ošetřovně, to by ho jeho vlastní kapitánské reflexy vzbudily nejpозději v okamžiku, kdy by o tom dorazila zpráva. Ne, špatně bylo něco jiného.

Jak si můžeš být tak jistý? musel se ptát sám sebe, zatímco vstával z postele a oblékal si župan. *Vždyť je to všechno ještě tak nové. Přece si nemyslíš, že už znáš všechny její rozmary.* Ale intuice mu napovídala, že se nemýlí. Znal

Beverly déle než půlku svého života, takže každá novinka byla vždy vyvážena něčím, co už důvěrně znal – téměř jako by to všechno na něj celou dobu čekalo.

A tak ji také hned na první pokus našel – stála v hlavní obytné části jejich kajuty a dívala se průzorem na warpem deformované zářící čáry hvězd, ne nepodobné horizontálnímu dešti. Věděl, že jeho příchod vycítila. A on vycítil její otevřenost vůči sobě samému, takže se za ni pomalu přikradl, obejmul ji a políbil na čelo. „Dobré ráno... paní Picardová.“

Zachichotala se. „Dobré ráno, pane Crushere. Nebo snad pane Howarde?“ dodala, zatímco si na natažené ruce prohlížela zlatý prstýnek, zdobící její levý prsteníček. „Pořád si v tom nějak nedokážu udělat jasno.“

„Ať už budu jedním či druhým, v každém případě to bude pro mne čest,“ odpověděl na její škádlení svým vlastním. Po návratu z nedávných líbánků v La Barre se dohodli, že si ponechají dosavadní příjmení, aby zabránili eventuálním nedorozuměním, ke kterým by mohlo dojít při výskytu všech možných kombinací na téma Picard–Crusher–Howard na jedné a té samé lodi.

Nemluvě o tom, že ani jeden z nich nechtěl dělat žádný velký rozruch stran jejich manželského stavu o nic víc, než ho nedělali kolem svojí svatby. Od doby, co Lwaxana Troi udělala ze svatby Willa a Deanny na Betazedu největší společenskou událost od konce války s Dominionem (Picard nikdy v životě neviděl tolik nahých lidí pohromadě a tiše doufal, že už nikdy neuvidí), se neměli problém dohodnout na tom, že jejich svatba bude malá a skromná a že se jí zúčastní pouze nejbližší okruh rodiny a přátel, s cílem pokud možno se vyhnout jakékoli publicitě, která by ke svatbě Jean-Luca Picarda nějakou tu pozornost mohla přitáhnout.

Ale jedna část Picardovy osobnosti téměř toužila po

velké oslavě, s cílem všem ukázat význam této životní změny. Po mnoho let si byl prakticky jistý, že se už nikdy neožení – Beverly byla jediná, kterou by si byl ochoten vzít za ženu, a vždycky měl za to, že je pro něj nedosažitelná. Kromě toho, když jedinkrát opravdu zvažoval vstup do stavu manželského, bylo to kvůli vlivu jisté nesmrtelné mimozemšťanky, která zmanipulovala jeho pocity tak, aby ji miloval. To samo o sobě mu dokázalo znechutit jakékoli myšlenky na svatbu.

Navíc, kdysi tu byla i Eline... ale to byl opravdu docela jiný život.

Když pak málem ztratil Beverly na Kevratu, dokázali si oba konečně přiznat, co jeden ke druhému cítí. Možná je inspirovalo i to, že Will a Deanna se konečně odhodlali ke sňatku, možná i Datova smrt, kdy se obětoval, aby zabránil zničení *Enterprise* – a možná jim to všechno dohromady připomnělo, že i jejich čas k nalezení štěstí není nekonečný. Tak jako tak, stal se z nich konečně pár, a po několik následujících měsíců Picard přemýšlel, jak ji požádat o ruku.

A pak před pěti měsíci zaslechl ve své hlavě opět hlasy Borgů a pochopil, že Federace už nadále není v bezpečí. Postupně následoval doposud nejničivější útok Borgů na Sluneční soustavu, který byl ve finále zastaven jen za vysokou a hodně krvavou cenu.

Po několik následujících týdnů zůstával Picard ve střehu. I když se *Enterprise* navrátila ke svému primárnímu účelu – k průzkumu a objevování, Picardova mysl nebyla připravena přepnout se zpátky do mírového režimu. Zničení lodi *Einstein*, té, jež doprovodila admirála Janewayovou vstříc jejímu neradostnému osudu, nebylo nikdy nezvratně potvrzeno – v troskách se po bitvě podařilo dohledat jen malé části vraku. Jistě, bylo docela dobře možné, že ta malá loď se v té kataklyzmatické reži z větší části

vypařila, pravděpodobně spolu se zničením mateřského plavidla. Picard nebyl ochoten toto vysvětlení přijmout jen na základě víry, ale jak šel čas a po nějakých náznacích aktivity ze strany Borgů nebylo nikde ani památky, polevil v ostražitosti i on. Když držel Beverly každou noc v náručí, zjišťoval, že se mu chce možnost společného života s ní odkládat čím dál méně. Strach z Borgů nesmí vyhrát. Koneckonců nešlo zdaleka o jediné ohrožení, kterému musela jeho posádka čelit. Vždyť i mezi oběma incidenty s Borgy Picard čelil možnému zničení celého vesmíru hrozbou vymykající se normálnímu chápání.

Takže nakonec, minulý měsíc, na idylické mýtině na jednom z obyvatelných měsíců planety ne nepodobné Jupiteru, který právě *Enterprise* zkoumala, se pod prstenci na nočním nebi v sytých odstínech červené a zlaté odhodlal položit „tu“ otázku. Odpověď byla pohotová a zněla „ano“, což ho rovnou měrou uklidnilo i překvapilo zároveň. Krátce nato začal jeho nový život. Být novomanželem představovalo zcela novou roli. Takovou, jakou nikdy nezažil. Jistě, měl zkušenosti z manželského života díky vzpomínkám nahraným do jeho mysli z kataanské sondy někdy před jedenácti lety. Ale první tři roky manželství Kamina a Eline nahrávka neobsahovala, takže jeho vlastní svatba a líbánky se pro něj staly unikátním zážitkem. A jak to tak vypadalo, vzrušení z celé záležitosti jen tak nevyprchávalo. Tohle navíc nebyly vypůjčené vzpomínky, toto byl jeho *vlastní* život, jakkoli mu pořád připadalo, že to všechno je až příliš krásné, než aby to mohla být pravda. Poprvé po dvaceti letech, ne-li po ještě delší době, se cítil skutečně šťastný.

Takže melancholická nálada vyzářující z jeho ženy mu dělala starosti. „Díváš se na hvězdy? Co se děje?“ zepřítal se.

Beverly si jen povzdechla. „Víš, co je dnes za den?“

Zaváhal. „Předpokládám, že nemáš na mysli Hvězdné datum.“

Pohlédla na něj. „Dnes je tomu deset let, co Wesley odešel, aby se z něj stal Cestovatel.“

Rozuměl jí a přikývl. Mladý Wesley byl vždy to, čemu se říkalo zázračné dítě. Byl mimořádně nadaný a věčně netrpělivý se svým vlastním pomalým dospíváním a tím pádem i nižšími očekáváními svého okolí. Když se ještě jako chlapec poprvé objevil na palubě předchozí *Enterprise*, před nějakými šestnácti lety, opovrhoval všemi omezeními, plný přesvědčení o správnosti svého počínání, a to v míře mnohem větší, než bývalo u dospívajících hochů obvyklé. Vyspělá bytost zvaná Cestovatel odhalila Wesleyho zvláštní nadání stran chápání vnitřního fungování vesmíru a pověděla o nich Picardovi. Žádala ho, aby chlapci věnoval mimořádnou péči. Čtyři roky služby v propůjčené hodnosti praporčíka pak naučily Wesleyho disciplíně a skromnosti. Nakonec se mladý Crusher zapsal na Akademii Hvězdné flotily, kde chtěl pokračovat ve šlépějích svého otce, přesně v tom duchu, jak očekával on sám i jeho okolí.

Ale po nějakém čase zjistil, že ho ta očekávání tíží jako kámen na krku, a začal se ptát po smyslu cesty, která mu byla okolím vytyčena. A před deseti lety, na Dorvanu V, se s Cestovatelem potkal znovu. Měl být prvním evolučním krokem na cestě k mnohem mocnější a komplexnější formě života. Cesta k naplnění jeho plného potenciálu tak neležela ve Hvězdné flotile, nýbrž po boku Cestovatele a jeho druhu. Cenou za to bylo opuštění jeho dosavadního... včetně matky, jež ho milovala.

„Na druhé straně,“ pronesl Picard pomalu, „čas od času se ukáže.“

„Vždyť já vím. Ale něco... změnil se. Jsem si jistá, že ho uvidím ještě mnohokrát, ovšem otázkou zůstává, co

přesně znamená pojem ‚čas od času‘ pro někoho, kdo žije mimo čas.

A to je přesně ono,“ pokračovala. „Není to jen o tom, že mi chybí nebo že bych chtěla, aby tu byl častěji. Nebo o tom, že mám o něj zkrátka starost, nebo dokonce jestli tam někde třeba není nějaká milá Cestovatelka.“ Začala pochodovat po místnosti a Picard se mimoděk musel v duchu pokárat za to, že místo na její pocity se zaměřuje spíše na to, jak krásně se kolem dlouhých „tanečních“ nohou vznáší průsvitná róba. Ne, že by mu tak docela vadil pocit mladosti, který mu manželství evidentně vrátilo kamsi k hodnotám, jež zažíval naposledy, když mu bylo kolem dvaceti, ale teď se vážně zamyslel nad tím, jak dlouho mu to vydrží.

„Tak o čem to tedy je?“ zeptal se ve snaze vrátit myslí obou zpět k původnímu tématu.

„Je to o tom, že bych měla být jeho matkou a nevím, jestli je to ještě vůbec možné. Tak daleko se dokázal vyvinout. Získal takový náhled do věcí, že si jej ani v náznaku nedokážu představit, a čelí problémům... které my nikdy nepochopíme. A jak bych mu tedy měla nabídnout nějakou radu, či snad dokonce podporu? A vůbec, bude mě ještě někdy potřebovat?“

Picard ji objal kolem ramen. „Jsem si naprosto jistý, že Wesley si vždycky bude vážit vztahu, který s tebou má.“

„Vím, že bude, Jean-Lucu,“ odpověděla. „Jen nevím, jestli ho ještě bude někdy potřebovat,“ dodala po chvíli s otráveným výrazem. „Chybí mi to. Chybí mi mateřství. Ten pocit o někoho pečovat.“

Picardovi došlo, k čemu tato konverzace začala směřovat, což mělo za následek, že se mu poněkud zrychlil pulz. Ale její načasování bylo relativně příznivé. Manželství mu svým způsobem otevřelo oči a nastínilo možnosti, které mu byly doposud uzavřeny, nebo se jim vyhýbal. Posledních

devět let, od smrti svého bratra Roberta a synovce Reného, jej svíraly obavy, že rod Picardů skončí spolu s ním. Ale teď z něj byl manžel, a jakkoli ho primárně zaměstnávaly poněkud bezprostřednější výhody jeho momentálního stavu, začal opět věnovat část svých myšlenek i hypotetickým věcem budoucím.

„Beverly,“ odhodlal se k nesmělému projevu, „je tady něco, co bych chtěl...“

„Můstek kapitánu Picardovi.“

Škulbl sebou. Tolik tedy k příhodnému načasování. „Co je?“ zeptal se možná poněkud hruběji, než by měl.

Ale jeho první důstojník byl Klingon, čili s podobným přístupem neměl problém. „Zachytili jsme nouzové vysílání,“ odpověděl Worf. „Nejvyšší priorita. Admirál Nechayeovová nás povolává zpět k Zemi. Chce se s vámi setkat ihned po našem přiletu.“

V Picardovi by se krve nedořezal. Jala ho hrozná předtuha, že přesně ví, o co půjde. *Prosím, teď ne.*

*

velitelství Hvězdné flotily

San Francisco

hvězdné datum 57734

Picardovi při čekání na vstup do admirálské pracovny ztuhl krk. Věděl, že se s Nechayeovou několik posledních měsíců navzájem zrovna nemusí, čili očekával, že se jejich jednání ponese v napjaté atmosféře.

Takže když nakonec vstoupil do místnosti a uviděl věci nachystané na stole, nedokázal se ubránit jistému překvapení. „Jsou to...“

Alyna Nechayeovová stála vedle stolu a na její tváři hrál úsměv, jenž poněkud změkčoval její jinak poměrně tvrdé

rysy. „Bularijské chuťovky, sendviče s řeřichou a Earl Grey.“ Vykročila mu vstříc, aby mu s neočekávanou vřelostí potřásla rukou. „Vítejte zpátky na Zemi, kapitáne. A přijměte gratulaci ke sňatku. Omlouvám se, že jsem tam chyběla.“

„Děkuji, admirále,“ vykoktal Picard zmateně. „Ale chtěli jsme jen malý obřad...“

„Naprosto rozumím. S mou svatbou to bylo úplně to samé. V podstatě jsme museli uprchnout před mou matkou a jejími pečlivě sestavenými plány. My Nechayevové máme tendenci být poněkud... manipulativní.“

„To jsem si ani nevšiml...“

„Tak to abyste na své schopnosti říkat milosrdné lži pořádně zapracoval, tedy alespoň pokud chcete mít spokojené manželství,“ doporučila mu s úsměvem, který ovšem nepostrádal náznak sebekritiky.

„Mohu se zeptat, při jaké příležitosti...“ ukázal na pohoštění a čaj.

„Dovolíte – mohu?“ zvedla konvici ze stolku a nalila mu šálek čaje. „Před nějakými deseti lety,“ vysvětlovala, „jste pro mě připravil bularijské chuťovky, sendviče s řeřichou a čaj coby mírové gesto v dobách, kdy naše vztahy nebyly zrovna srdečné. Snažil jste se mi dát najevo, že jsem u vás vítána. A já na to vždy vzpomínala jako na něco velice milého. Ovšem obávám se, že nedávné události obnovily mezi námi jakési napětí, takže jsem se rozhodla, že s tím musím něco udělat.“

Povzdechla si a gestem ho vybídla, aby se posadil na pohovku. Sedla si vedle něj. „Kapitáne, za posledních pět měsíců čelila Hvězdná flotila hned dvěma útokům Borgů. A dvakrát jste to byl vy, kdo dokázal zformulovat obranný plán vedoucí k úspěchu. A co jsme udělali my na velitelství? Ignorovali jsme vás, dokonce dvakrát, zadávali jsme vám všelijaké omezující rozkazy, a když jste se jim

vzepřel a udělal to, co jste považoval za správné, tak jsme jen hledali způsob, jak vás za to potrestat.“ Pokývala hlavou a Picard zahlédl, že značná část jejich světle blond vlasů stačila za posledních pár měsíců zešedivět. „A stalo se to i z toho důvodu, že jsme všichni zapomněli na to, čemu jsme jako kapitáni rozuměli zcela automaticky: a sice, že velitel jednotky na místě je obvykle kvalifikovanější k jejímu posouzení než... kancelářské krysy za stolem někde v zázemí.“

Upřímně řečeno, kapitáne, měli jsme strach. Těch několik posledních let bylo pro Federaci zatraceně těžkých. Protože poprvé po celých generacích byla v ohrožení sama existence celé civilizace, a to hned ze dvou směrů – z kvadrantů Delta i Gama. A když jsme si mysleli, že se snad věci konečně jakž takž uklidnily, Borgové zaútočili znovu. A to nás vystrašilo a zahnal do kouta. A tento strach také způsobil, že pro nás bylo těžší navzájem si věřit – nebo si třeba jen naslouchat. Takže ve chvílích, kdy jsme měli tvář v tvář čelit společnému nepříteli jednotní, jsme prakticky ohrožovali svou existenci hádkami o pravomoci a řetězce velení. A protože jsem se toho ke své hanbě také účastnila, chci se vám omluvit.“

Na Picarda její slova doopravdy zapůsobila. Proto ve stejném duchu odpověděl: „Děkuji vám, admirále. Ale částečně jsem za to mohl i já. Jsem si jistý, že bylo určitě možné najít lepší způsob, jak věci řešit, než abych se vydal na dráhu agenta odpadlíka. Nějak jsem si na tuto metodu v posledních letech až příliš zvykl.“

Skutečností ovšem bylo, že slova Nechayevové jen odrážela Picardovy pocity vůči jeho vlastní posádce ve světle nedávného útoku Borgů na Zemi. Poradkyně T'Lana v důsledku incidentu odešla z lodi a vztah poručíka Leybenzona k posádce, jejíž bezpečnost měl na starosti, zůstával velmi nejistý a napjatý. Celý incident vedl

i k tomu, že Picard znovu přemýšlel o svých činech a o tom, jak pokud možno zlepšit vztahy v rámci nové posádky na lodi. Jeho někdejší vyšší důstojníci se navzájem velice dobře doplňovali a v průběhu let se z nich stal až neuvěřitelně efektivně fungující tým. Ale nedávné měsíce přinesly krom napjatých situací i personální změny způsobené jednak tím, že část lidí byla převelena jinam, jednak ztrátami v akci. Picard se tak přistihl při myšlence, že vlastně ani neví, jestli se mu ještě někdy podaří znovu nastolit na můstku podobně harmonicky fungující prostředí.

„Jsem ráda, že to říkáte, kapitáne,“ vytrhla ho Nechayevová z úvah. „Musíme se oprostít od strachů, které se nás snaží navzájem odcizit, musíme být schopni podat tomu druhému ruku a navzájem si věřit – tedy pokud chceme příště uspět. A snad to nebude znít přehnaně – zachovat Federaci.“

Picard se zamračil. „Vzhledem k tomu, že jste nás povolala až sem na Zemi, admirále, mám za to, že nemluvíte jen v rovině zcela obecné.“

„Máte pravdu.“ Odložila šálek a narovнала se v sedu. „Mám pro vás úkol, kapitáne. A protože ten úkol zahrnuje Borgy, potřebujeme našeho nejlepšího experta na tuto záležitost. A tentokrát bych byla opravdu ráda, kdybychom se takříkajíc nacházeli na stejné lodi. V zájmu nás všech.“

Mrazivý záchvěv projel Picardovými zády, záchvěv tak silný, že ho ani teplo sálající ze šálku čaje nedokázalo zcela kompenzovat. „Jsem vám k dispozici, admirále.“

*

Beverly Crusherová se snažila nemyslet na odtažený postoj svého manžela, když se v hlavní zasedací místnosti na velitelství setkali s Worfem, admirálem Nechayevovou

a profesorkou Annikou Hansenovou. Za ta léta už věděla, že tak prostě Jean-Luc funguje, když je ve službě, a že zejména v krizových situacích zachovává maximální dekorum. Ale Beverly se nemohla zbavit pocitu, že tentokrát jde o něco víc, a pociťovala hluboký chlad proudící z oznámení o nové borgské hrozbě. Dobře si pamatovala, že s případným závazkem velice váhala, dokud si nebyla jistá, že hrozba ze strany Společenstva pominula. A přesto se nyní nad nimi opět tyčila, a to jen krátce po líbáncích. Načasování prostě nemohlo být horší.

Avšak stále byla lékařkou – a důstojnicí Hvězdné flotily, takže se v duchu musela lehce pokárat za to, že se zaobírala osobními starostmi, zatímco se na horizontu rýsoval problém. Teď nadešel čas, aby se z ní stala komandér Crusherová – paní Picardová musela ustoupit do pozadí.

Ale Worf, který seděl naproti ní u stolu, zůstával nadále Worfem. „Podporučík, o které je notoricky známo, že má problémy s disciplínou, vypochoduje nahá z lesa s prohlášením, že se blíží Borgové – a my jí máme věřit?“ ptal se Klingon.

„Bylo by moudré, abychom tak učinili,“ odpověděla profesorka Hansenová. Beverly už měla dříve příležitost Sedmou poznat – nejprve krátce po velice slavném návratu *Voyageru* před dvěma a půl lety, a poté při občasně lékařské konzultační činnosti civilní expertní skupiny, ve které Sedmá působila, než se asi před rokem rozhodla přijmout nabídku učit na Akademii.

Sedmá, kterou teď Crusherová v čele stolu viděla, byla podobně jako Sedmá, kterou doktorka potkala během červnové invaze, zcela jinou osobností než tou, jakou si pamatovala z oficiálních příležitostí. Tamta Sedmá sice byla formální, ale za těch sedm let od chvíle, kdy ji posádka *Voyageru* osvobodila ze Společenstva, se naučila, jak má přijímat i svou lidskou stránku. Takže její tehdejší

dikce byla měkká a smířlivá, sice poněkud chladnější, leč jinak přátelská. A její řeč byla dokonce prokládána střípky suchého a sarkastického humoru.

Současná Sedmá byla naopak velice chladná a příkrá a šla vždy rovnou k věci. Beverly napadlo, že Sedmá v reakci na borgskou hrozbu prostě přešla do režimu plné pohotovosti, podobně jako Jean-Luc. Nakonec, nikdo ve Federaci neměl tolik osobních důvodů k obavám jako ti dva. Zároveň jí ovšem blesklo hlavou, že jde o docela ironickou situaci, kdy se oba při snaze eliminovat strach ze Společenstva podobají chladnokrevností a tvrdostí nejvíce právě Borgům.

„Podporučiце T'Ryssa Čchen,“ pokračovala Sedmá, „byla nalezena na Maravelu – na planetě vzdálené téměř půl druhého tisíce světelných let od poslední známé polohy *U.S.S. Rhea*. Její příchod byl doprovázen stejnými charakteristickými znaky, jaké obvykle provázejí výskyt víru kvantového proudění.“ Sedmá zároveň zadávala příkazy konzoli ovládání hlavní obrazovky zasedací místnosti. Na té se objevilo grafické znázornění energií, které Crusherová nedokázala zařadit, ale pozadí, na nichž bylo zobrazeno, už ano. Šlo o povědomou mapu kvadrantu Beta zaměřenou na galaktická ramena Orionu a Střelce. „Tyto signatury se zdají vycházet ze směru NGC 6281, otevřené hvězdokupy, kterou *Rhea* prozkoumávala.“ Hvězdokupa zhruba na půli cesty mezi oběma rameny začala... „blikat“.

„Následujícího dne,“ převzala slovo Nechayeová, „jsme od *Rhey* obdrželi volání o pomoc. Sice trvalo jen krátce, ale podařilo se zachytit dost na to, abychom dokázali potvrdit, že byla napadena *Einsteinem* – nebo přesněji plavidlem, které z něj Borgové mezitím udělali,“ dodala se svěšenými koutky. „Podporučík Čchen tu loď nazvala *Frankenstein* a musím říct, že toto označení se tu celkem

rychle ujalo. Možná to působí jako nepatřičné zlehčování, ale na druhou stranu – Albert Einstein si spojení s Borgy nikterak nezaslouží.“

„Ale proč by se vůbec Borgové drželi tak daleko?“ zeptal se Worf. „Pokud se jim podařilo přežít útok na Zemi, proč nepokračovali v pokusech o asimilaci dalšího personálu Federace?“

„Jedna malá loď proti celé Federaci?“ odpověděl otázkou Picard. „Borgové možná nemají žádnou představivost, ale hlupáci nejsou. Dobře věděli, že bychom je za tehdejší situace přemohli, a tak se rozhodli ustoupit a přeskupit, s cílem získat odstup a nabrat síly k dalšímu útoku.“

„Povšimněte si rovněž,“ vzala si Sedmá slovo zpátky, „že NGC 6281 leží ve směru letu do kvadrantu Delta. Tito Borgové dokázali adaptovat velice silnou metodu nanotechnologické asimilace a uvést ji do praxe. Bez transwarpové sítě, která by zesílila jejich komunikaci, se dá předpokládat, že nejsou v kontaktu se zbytkem Společenstva, a *prozatím* tak nejsou schopni se o tuto novou technologii podělit. Je tedy pravděpodobné, že usoudili, že návrat do kvadrantu Delta má vyšší prioritu než další útok na Federaci.“

„Anebo,“ dodal Picard spíše sám pro sebe, „se nás snaží ukolébat falešným pocitem bezpečí.“ Beverly na něj se znepokojením pohlédla, ale nepodařilo se jí navázat oční kontakt.

„Souhlasím, Borgové umí být zákeřní,“ přisvědčil Worf. „Je tedy moudré, abychom důvěřovali podporuči-
ci Čchen? Tvrdí, že se jí zrovna snažili asimilovat, když ji něco... propašovalo pryč. Jak můžeme vědět, že není borgský agent?“

Nechayevová se upjatě usmála. „Komandéře Worfe, věřte mi, že tohle byla první věc, co nás napadla.“

„T'Ryssa Čchen,“ vstoupila do konverzace Sedmá, „podstoupila každé známé vyšetření, které federační věda

znala, a poté co jsem byla přizvána ke konzultaci, i několik takových, které dosud neznala. Podporučík byla prozkoumána až na subatomární úroveň, a i když její tělo jeví známky poškození odpovídající infekci borgskými nanosondami, je v tuto chvíli prosté nanotechnologie. Vypadá to, že asimilační proces byl v rané fázi zastaven a nanosondy zlikvidovány.“

„A dokonce,“ pokračovala, přičemž nadzvedla obočí, které jí nezakrýval oční implantát, „její tělo je prosté i všech anorganických nečistot.“

„To přece není možné!“ vyjelo z Crusherové. „My všichni v průběhu života podobné nečistoty kumulujeme. V kostech se objevují kovy, prach zanáší plíce...“

„Správně. Ale toto všechno bylo z jejího těla odstraněno spolu s nanosondami.“

„To není možné,“ zatvrdila se Crusherová. „Borgské nanosondy dokážou přežít i pokusy o odstranění pomocí transportéru.“

„A právě proto,“ začala Nechayeová, „je toto jednou z klíčových otázek. Pokud by se nám podařilo získat technologii, jež toto dokázala – nebo alespoň prostředky, které učinily stvoření z té planety podle všeho imunními vůči asimilaci –, mohla by z toho vzejít velice silná obrana proti Borgům.“

„O kvantovém proudu ani nemluvě,“ poznamenala Beverly, a přitom se dívala na Jean-Luca. „Urazit patnáct set světelných let rychleji, než to dokáže subprostorový signál... pozoruhodné.“

„Ovšem za stávajících okolností,“ odvětil Jean-Luc, „bych to spíš považoval za alarmující.“

„Souhlasím,“ zabručel Worf. „Pokud bude posádka *Frankensteina* schopná asimilovat tuto technologii a doručit ji zbytku Společenstva, následky by mohly být zcela fatální a –“

„A co více,“ přerušila jej Sedmá, „Borgové už jistě znalosti o kvantovém proudovém pohonu asimilovali.“ Přepnula ovládání a na obrazovce se objevila fotografie plešatého mimozemšťana s poměrně hladkými rysy. „Posádka *Voyageru* získala první znalosti o kvantovém proudu od jedince jménem Arturis, přeživšího příslušníka druhu 116. Tento druh měl k dispozici proudový pohon, což jim spolu s dalšími pokročilými technologiemi umožňovalo odolávat konečné asimilaci po celá staletí. Nakonec samozřejmě podlehlí a Borgové získali znalosti této technologie.“

„A proč ji tedy prostě nepoužili k útoku na nás?“

„Technické řešení kvantového proudu, které využíval druh 116, vyžaduje nesmírně komplexní výpočty s cílem modifikovat kvantovou strukturu časoprostoru pro každou mikrosekundu zvlášť. Čím větší je loď, která se pokouší tento pohon použít, tím složitější výpočty jsou, a nároky na výpočetní kapacitu rostou exponenciálně – a stejně nakonec nevyhnutelně dojde k destabilizaci celého víru. To byl také důvod, proč tento pohon nemohl být použit na palubě *Voyageru*. Respektive – použit úspěšně po delší dobu.“

„Hvězdná flotila ovšem pracuje na řešení tohoto problému,“ poznamenal Worf. „Pokud je mi známo, prototyp má být umístěn na palubu lodě *Aventine* někdy z kraje příštího roku.“ Pronesl to s jistou hrdostí v hlase – a Beverly se rozpomněla, že na palubě té lodi slouží jedna jeho někdejší kolegyně z DS9.

„Pamatujte si, jedničko,“ poznamenal Picard, „že Borgové nedokážou vytvořit nic nového. Umí jen asimilovat to, co už vytvořil někdo jiný.“

„Ale jak to vlastně?“ uslyšela Beverly sama sebe, jak kladde otázku po chvíli uvažování nad tímto rozporem. „Chci říci, vždyť přece víme, že se dokážou adaptovat na nové

hrozby. Takže musí být schopni řešit problémy – tak proč by nedokázali vyřešit problémy s pohonným systémem?“

„Protože povaha těchto problémů je rozdílná,“ odpověděla jí Sedmá. „Borgové se hrozbám přizpůsobují tím způsobem, že prohledávají svou databázi asimilovaných znalostí a hledají v ní známá protipatření k danému typu útoku. A pokud není žádné protipatření nalezeno, postupují metodou pokus–omyl, dokud není nalezena alespoň částečná obrana. A metoda pokus–omyl v intencích nalezeného řešení je uplatňována tak dlouho, dokud není obrana vylepšena.“

„Takže nakonec se jim podaří vynalézt řešení.“

„Správně. Nicméně tato stochastická metodologie jim nedovoluje vytvořit nové teoretické modely, které by jim umožnily odvodit řešení základních fyzikálních problémů. Překonání funkčních omezení pohonu vynalezeného druhem 116 vyžaduje schopnost kreativního uvažování v takové míře, jaké Borgové jednoduše nejsou schopni.“

„Ale vír, který poslal podporučíka Čchen na Maravel, je jiného druhu, že ano?“ odušil Jean-Luc.

„Správně,“ souhlasila Sedmá. „Ačkoli jsou naše údaje neprůkazné, co se jeho přesného fungování týče, byl schopen dopravit jednoho humanoida na vzdálenost patnácti set světelných let bez použití lodě či záchranného modulu, přičemž se podařilo vír zaměřit natolik přesně, že ho byl schopen dopravit na povrch obydlené planety. A protože podporučík přežila celou cestu, aniž by utrpěla jakýkoli náznak anoxie nebo poškození tkání vakuem, tak se to buď stalo maximálně v řádu sekund – nebo bylo prostředí proudového víru upraveno natolik, aby dokázalo udržet její životní funkce. Ať tak či onak, vše nasvědčuje tomu, že jde o mnohem odolnější, stabilnější a silnější variaci proudové technologie, než se podařilo vytvořit druhu 116. Čili pokud by takzvaný *Frankenstein* dokázal

tuto technologii asimilovat, byl by ji schopen doručit Společenstvu. A potom...“

„A potom,“ vstoupila jí Nechayeová do řeči, „by na nás vlítli úplně se vším. Superkrychle možná operovala osamoceně, ale nemůžeme doufat v to, že zbytek Společenstva nesdílel cíle její posádky. Koneckonců po všem, co jsme doposud zvládli Borgům způsobit, musíme předpokládat, že v tuto chvíli už považují Federaci za přímé ohrožení, jehož existenci nemohou nadále tolerovat. Jediné, co nás doposud relativně chránilo, byla vzdálenost. Ale pokud získají způsob, jak ji překonat, je velice nepravděpodobné, že by to Federace přežila.“

„Co tedy můžeme udělat?“ zeptal se Worf rozhodně. „Ta hvězdokupa je vzdálená více než šest týdnů letu nejvyšší rychlostí. A pokud tam *Fran* – borgská loď je již nyní...“

„Tak může být příliš pozdě,“ souhlasila Sedmá. „Na druhou stranu, *Rhea* ve svých hlášeních zmínila, že průlet hvězdokupou byl obtížný v důsledku neustále se měnících subprostorových distorzí. Na základě analýzy senzorových údajů z několika jejích posledních regulérních hlášení lze odvodit, že jakýkoli typ warpového pohonu bude těmito distorzemi obdobně zranitelný. Toto je čistě fyzikální, ne konstrukční záležitost. Tedy i za předpokladu, že Borgové zvládli vylepšit pohon *Frankensteinu* použitím dalších asimilovaných technologií, tyto distorze je budou zdržovat tak jako tak, a tím pádem zpomalí jejich snahu o získání nebo předání proudové technologie.“

„A také,“ dodala Nechayeová, „pořád nevíme, co teleportovalo Čchen – anebo proč skončila zrovna na Maravelu. Podle jejího vlastního hlášení na té planetě v dětství žila a prý tam prožila své nejšťastnější okamžiky. Možná že ta bytost – či bytosti, co ji zachránily, vycítily v její mysli oblíbené a bezpečné místo.“

„Takže zatím máme za to, že za její přesun jsou zodpovědná ta stvoření, která popsala?“ zeptala se Beverly.

„Je to možné, ale jisti si tím být nemůžeme. Klidně tímto způsobem mohli někam odsunout i Borgy. I jim tak může návrat do hvězdokupy nějakou dobu trvat. A i kdyby ne, obyvatelé hvězdokupy musí mít k dispozici velmi silnou obranu – a to natolik, že je schopná Borgy zastavit, nebo alespoň zadržet do doby, než dorazí *Enterprise*.“

„Kéž bychom měli takové štěstí,“ povzdechl si Picard. „Ale spoléhat na to nemůžeme.“

„To rozhodně ne,“ přisvědčil Worf. „Musíme zjistit, co přesně se s *Einsteinem* stalo. A pokud tito Borgové jednají na základě nějakých pokynů, či dokonce plánů, tak si zřejmě byli schopni vytvořit další královnu. A tuto královnu musíme najít a za každou cenu zničit.“

„A jsme si vůbec jisti, že se do té hvězdokupy vrátí?“ zeptala se Beverly. „Budou ji doopravdy považovat za natolik důležitou?“

„Při znalosti, že se tam nachází technologie schopná vylepšit, nebo dokonce nahradit jejich vlastní?“ odpověděl Picard otázkou. „No rozhodně!“

Beverly musela uznat, že na tom něco je – ale hned ji napadla další otázka. „A co zbytek posádky *Rhei*? Je tu nějaká možnost...“

Ale Nechayeová už vrtěla hlavou. „Zkontrolovali jsme každou planetu, stanici nebo loď, kde se kdokoli z nich v minulosti nacházel. Nikde nikdo.“

„Takže musíme přepokládat, že byli přemoženi Borgy,“ poznamenal Worf.

„Pátrání po jejich osudech bude součástí vašeho úkolu,“ odpověděla mu Nechayeová. „To a snaha o kontaktování tamní inteligence, ať jsou, kdo jsou. Dále – musíte zjistit, co se dá, o tom pohonu, o jejich antinanosondové technologii, a nakonec musíte tohle všechno, pokud

možno, udržet mimo dosah Borgů – a to doslova za každou cenu.“

„Za každou cenu?“ ozvala se Beverly podezřívavě, tušíc armádní podtón sdělení.

„Pokud jejich znalosti padnou do rukou Borgům,“ vstoupil do hovoru Worf, „je jejich zkáza tak jako tak zaručená.“

„Doktorka má ovšem do jisté míry podnětnou připomínku,“ vložila se do debaty Sedmá. „Jakkoli je porážka Borgů naší nejvyšší prioritou, musíme mít rovněž na paměti, že se z nás v průběhu událostí nesmí stát jejich ekvivalent.“ Beverly zpoza jejich slov vycítila silné emoce, a tak raději dále mlčela. Byla ráda, že její stanovisko sdílí více účastníků porady.

„Přesně tak,“ dodal po chvíli i Picard. „Jak mi admirál Nechayevová sama nedávno nepřímou připomněla, pokud chceme ubránit civilizaci, jež je nám tak drahá, nesmíme pouštět ze zřetele, že civilizace se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily.“

„Souhlasím,“ zabručel Worf. „Ale obrana ideálů často vyžaduje užití zbraní. A proti Borgům málokdy funguje tatáž zbraň dvakrát,“ dodal v narážce na malware, který porazil Borgy při jejich posledním útoku. „Takže pokud máme tohoto nepřítele porazit, potřebujeme získat výhodu. Něco, o čem víme, že se na to Borgové ještě neadaptovali.“

Nechayevová přikývla. „Mluvíte o transfázových torpédách.“

„Ano, admirále.“

„Transfázová torpéda?“ zeptala se Beverly.

„Jedna z technologií, které *Voyager* získal díky návštěvě admirála Janewayové z budoucnosti,“ odpověděla Sedmá. „Při zničení transwarpového uzlu byla jejich úloha nedocenitelná.“

„Spolu s ablativním pancéřováním trupu, pokud se správně pamatuji,“ dodal Worf.

„Ano. Bohužel, Borgové se na tento typ pancéřování dokázali v průběhu bitvy v koridorech adaptovat, čímž jeho hodnotu eliminovali.“

„A jak to, že se nepřizpůsobili i těm torpédům?“

„Transfázové torpédo v sobě nese subprostorový kompresní pulz, který existuje v asymetrickém překryvu fázových stavů. I pokud je jedna z fází pulzu blokována štíty, pořád zbude dost ostatních k tomu, aby prorazily skrz a zajistily, že se většina dostane k zamýšlenému cíli. Každé torpédo obsahuje jinou konfiguraci, a tu náhodně generuje pomocí efektu disonantní zpětné vazby, takže neexistuje způsob, jakým by Borgové mohli konfiguraci fázových stavů hlavice předvídat, a tím pádem se proti ní ani nemožnou účinně chránit.“

„Prozatím,“ podotkla suše Nechayeová. „Jistě, tato torpéda představují pro adaptační mechanismus Borgů obtížný problém, ale dá se očekávat, že při každém použití z naší strany se budou schopni přiblížit nalezení účinného protipopatření. To je také důvod, proč dosud Flotila transfázová torpéda proti Borgům nenasadila. Je to naše... eso v rukávu. Zbraň poslední obrany, pokud všechno ostatní selže.“

„Tak proč jsme je nepoužili na superkrychli?“ vyhrkla Beverly nevěřicně.

„Kvůli její velikosti, doktorko. Vcucla by nejspíš těch torpéd tolik, až by hrozila reálná možnost, že se přizpůsobí. Nicméně,“ pokračovala Nechayeová, „*Frankenstein* je jen jedna loď – a navíc nemá žádný kontakt se Společenstvem – tedy pokud je nám známo. Takže jsem připravena schválit přesun transfázových torpéd na *Enterprise* – s podmínkou, že budou použita jako poslední možnost. To pro případ, že bychom se ohledně spojení *Frankensteina* se Společenstvem mylili.“